USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška, soudkyně zpravodajky Michaely Bejčkové a soudců Josefa Baxy, Radana Malíka, Petra Mikeše, Pavla Molka a Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatele: **prof. Ing. T. R., DrSc.**, a účastníků řízení: **1) Státní volební komise**, sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, **2) Jaroslav Foldyna, 3) Mgr. Zdeněk Kettner, 4) Mgr. Karel Krejza, 5) Ing. Michal Kučera, 6) Ing. Libor Turek, Ph.D., 7) PhDr. Ivan Bartoš, Ph.D., 8) Ing. Petr Liška, 9) Ing. Andrej Babiš, 10) Mgr. Jan Richter, 11) Mgr. Jaroslav Bžoch, 12) Ing. Pavel Růžička, 13) Ing. Eva Fialová, 14) Mgr. Tomáš Kohoutek, MBA, 15) Ing. Berenika Peštová, Ph.D.**, o návrhu na neplatnost volby všech kandidátů zvolených v Ústeckém kraji ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konaných ve dnech 8. a 9. října 2021

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Volební stížnost

[1] Navrhovatel doručil Nejvyššímu správnímu soudu návrh označený jako *stížnost na porušení principů všeobecného, rovného i přímého volebního práva*. Plyne z něj, že navrhovatel hlasoval ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu konaných ve dnech 8. a 9. října 2021 na základě voličského průkazu na Velvyslanectví ČR ve Vídni ve zvláštním volebním okrsku.

– Podle navrhovatele jsou osoby hlasující v zahraničí silně znevýhodněny tím, že nemohly hlasovat elektronicky. Elektronické hlasování by bylo navíc žádoucí jak kvůli jednoduchému a spolehlivému ověření totožnosti (ostatně spolehlivost ověřených identit datových schránek byla pro účely voleb v jisté míře uznána, protože občané mohli požádat o voličský průkaz tímto způsobem), tak kvůli omezení nákladů i sociálních kontaktů. Omezený počet volebních míst v zahraničí vede k tomu, že tu občané hlasují v nepoměrně menší míře než přímo na území ČR (tím je porušena všeobecnost volebního práva). V letošním roce měly

navíc osoby hlasující v zahraničí obzvlášť ztíženou situaci, a to s ohledem na měnící se pandemická opatření v Evropě.
- Porušena byla i rovnost volebního práva, protože mezi jednotlivými volebními kraji jsou velké rozdíly v tom, kolik voličů je třeba ke zvolení jednoho poslance.
- Konečně byla porušena i přímost volebního práva, protože komise ve Vídni žádala, aby voliči měli celou dobu zakrytu velkou část obličeje, a identifikovala je jen podle očí. To vše vedlo k záměrné a předem organizované hrubé manipulaci volebních výsledků (podobně jako v řadě předchozích voleb).

[2] V doplnění k výzvě soudu navrhovatel upřesnil, že jeho návrh směřuje proti všem čtrnácti kandidátům zvoleným za Ústecký kraj. Žádá, aby soud přikázal konání doplňovacích voleb, v nichž by bez obstrukcí hlasovali i Češi, kteří byli v době původního termínu v zahraničí a nehlasovali – nebo opakování voleb do Ústeckého kraje, jichž by se bez dalších obstrukcí mohli účastnit všichni Češi zdržující se v zahraničí. Dále žádá, aby soud přikázal Státní volební komisi vydat prohlášení, že údaj na všech volebních lístcích o tom, že se *„hlasuje i v zahraničí na … konzulárních úřadech ČR“* byl hrubě zavádějící a ve výsledku nepravdivý, neboť ve výsledku šlo hlasovat jen na několika málo konzulárních úřadech, v některých zemích na žádném (jen na zastupitelských úřadech) a konečně v dalších zemích nebylo možno hlasovat vůbec.

II. Vyjádření Státní volební komise a Velvyslanectví ČR ve Vídni

[3] Soud zaslal návrh k vyjádření Státní volební komisi, Velvyslanectví ČR ve Vídni a zvoleným kandidátům za Ústecký kraj. Z kandidátů se žádný nevyjádřil.

[4] Státní volební komise uvedla, že zákon č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky (dále jen „volební zákon“), tak jako ostatní volební zákony, umožňuje pouze osobní hlasování prezenční formou. V zahraničí se hlasuje ve zvláštních volebních okrscích při zastupitelských a konzulárních úřadech ČR, s výjimkou konzulárních úřadů vedených honorárními konzulárními úředníky. Zastupitelské úřady jsou povinny zajistit podle místních podmínek informování voličů o době a místě konání voleb, o možnosti zápisu do zvláštního seznamu voličů a o způsobu hlasování [§ 14d písm. f) volebního zákona]. Konkrétně Velvyslanectví ČR ve Vídni, na kterém navrhovatel hlasoval, zveřejnilo tyto informace na svých internetových stránkách.

[5] K navrhovatelovu tvrzení, podle nějž byl na volebních lístcích uveden hrubě zavádějící údaj, že se *„hlasuje i v zahraničí na … konzulárních úřadech ČR“*, Státní volební komise poznamenala, že navrhovatel má zřejmě na mysli doprovodný informační leták, který je voličům dodáván společně se sadou hlasovacích lístků na adresu jejich trvalého pobytu nejpozději tři dny přede dnem voleb. Tento informační leták se připojuje k sadě hlasovacích lístků nad rámec povinností, které volebním orgánům ve vztahu k informování voličů ukládá zákon. Jsou v něm uvedeny jen základní informace týkající se především samotného průběhu hlasování. Není cílem tohoto informačního letáku uvádět do podrobností všechny situace, které může volič při hlasování řešit. Voliči, kteří hlasují v zahraničí, obdrží hlasovací lístky (včetně informačního letáku) až ve volební místnosti (v letošních volbách šlo o sadu hlasovacích lístků Ústeckého kraje).

[6] Ministerstvo vnitra dále (nad rámec povinností stanovených zákonem) zveřejňuje pro voliče na svých internetových stránkách podrobné a detailní informace ke způsobu hlasování, mimo jiné i k hlasování v zahraničí. Pokud volič hodlá hlasovat v zahraničí, musí si dopředu zjistit, na jakém zastupitelském úřadě může hlasovat a v jakém čase; doba hlasování se s ohledem na časový posun nemusí shodovat s dobou hlasování na území ČR. Informační povinnost náleží zastupitelským úřadům.

[7] Pokud se volič rozhodne hlasovat v zahraničí na voličský průkaz, může požádat o jeho zaslání z ČR na adresu, na které v zahraničí pobývá, nebo přímo na adresu příslušného zastupitelského úřadu. V takovém případě postačí, když se volič v den voleb dostaví na tento zastupitelský úřad, kde mu bude voličský průkaz předán, a následně může hlasovat.

[8] K námitce porušení přímosti volebního práva Státní volební komise citovala z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. října 2020, čj. 67 A 4/2020 - 121, s nímž se ztotožňuje.

[9] Velvyslankyně ČR ve Vídni uvedla, že identifikace voličů při hlasování byla prováděna odpovědně a v souladu se zákonem. Voliči byli požádáni, aby do budovy vstupovali s respirátorem a řídili se pokyny komise, k nimž patřil i pokyn sejmout respirátor při identifikaci. Požadavek, aby měli voliči po celou dobu zakryty dýchací cesty, tedy stanoven nebyl. Volební komise byla rovněž poučena o tom, že voliči je nutno umožnit hlasovat, i kdyby eventuálně odmítl mít zakryt nos či ústa. Takový případ se však nestal a nebyly zaznamenány žádné stížnosti.

III. Právní hodnocení

[10] Navrhovatelova argumentace se týká tří okruhů otázek, k nimž se soud popořadě vyjádří. Ani s jedním však navrhovatel neuspěl, jeho návrh není důvodný.

[11] Na úvod soud cituje z § 87 volebního zákona, jehož znění je pro soudní přezkum voleb do Poslanecké sněmovny určující a podle něhož platí:

> (1) Podáním návrhu na neplatnost volby kandidáta se může domáhat ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen, a každá politická strana, politické hnutí nebo koalice, jejíž kandidátní listina ve volebním kraji byla pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována (dále jen „navrhovatel“). Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí.
>
> (...)
>
> (5) Návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který hrubě ovlivnil výsledek volby tohoto kandidáta.

[12] Jak už soud uvedl výše, navrhovatel vykonal své aktivní volební právo v zahraničí za pomoci voličského průkazu, a zastupitelský úřad jej tak zapsal do zvláštního seznamu voličů [§ 6 odst. 5 písm. b) volebního zákona]. Ačkoli je tedy navrhovatel trvale zapsán do stálého volebního seznamu v místě svého trvalého bydliště v Praze 3, v letošních sněmovních volbách hlasoval pro kandidáty za kraj, který byl určen losem Státní volební

komise [§ 8 odst. 2 písm. i) volebního zákona], tj. kraj Ústecký. V takovém případě nelze vykládat § 87 odst. 1 volebního zákona striktně, ale podle smyslu, a umožnit voliči zpochybnit volbu kandidátů právě z toho okruhu osob, z nějž si při volbě skutečně mohl vybírat. Navrhovatel je proto aktivně legitimován k tomu, aby namítal neplatnost volby kandidátů právě v Ústeckém kraji (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 2017, čj. Vol 58/2017-187, č. 3682/2018 Sb. NSS).

[13] Do konce roku 2016 požadoval § 87 odst. 5 volebního zákona, aby ten, kdo navrhuje neplatnost volby kandidáta, tvrdil, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který *mohl ovlivnit výsledek volby* tohoto kandidáta. Nejvyšší správní soud za této právní úpravy dospěl ke třem základním předpokladům, které musejí být vždy splněny, aby mohl volební stížnosti vyhovět (srov. např. usnesení ze dne 2. července 2004, čj. Vol 6/2004-12, č. 354/2004 Sb. NSS): (1) protizákonnost, tzn. porušení některých ustanovení volebního zákona, (2) vztah mezi touto protizákonností a zvolením kandidáta, jehož zvolení je napadeno volební stížností, a (3) zásadní intenzita této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volbu kandidáta. Jinak řečeno, tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, je možné se důvodně domnívat, že by kandidát nebyl zřejmě vůbec zvolen. Takto intenzivní protizákonnost tedy způsobuje „zatemnění" volebních výsledků, tzn. jejich zásadní zpochybnění.

[14] Ustanovení § 87 odst. 5 však bylo s účinností od 1. ledna 2017 novelizováno (zákonem č. 322/2016 Sb.), kterým se mění volební zákony a další související zákony. Podle nyní účinného znění musí navrhovatel tvrdit, že porušení volebního zákona *hrubě ovlivnilo výsledek volby* kandidáta. Mezi původním a novým zněním zákona, tedy mezi formulací *mohl ovlivnit* a *hrubě ovlivnil*, je významový rozdíl.

[15] Ačkoli s tím text volebního zákona ve znění do konce roku 2016 nepočítal, případný zásah volebního soudu mohlo podle judikatury vyvolat jen *podstatné* porušení zákona. Nadále tak lze vycházet z dosavadní judikatury, neboť pojem „*hrubé ovlivnění*" výsledků voleb lze považovat za ekvivalent jejich „*zatemnění*". Přesto soud zdůrazňuje, že volební zákon nově žádá, aby tvrzené porušení zákona skutečně ovlivnilo výsledek volby. V řízení tak musí být prokázáno, že porušení některého zákonného ustanovení upravujícího průběh volebního procesu ovlivnilo (nikoli jen mohlo ovlivnit) výsledek voleb, a to hrubým způsobem.

Ke ztíženým podmínkám hlasování ze zahraničí a k elektronickému či korespondenčnímu hlasování

[16] S touto námitkou nemůže navrhovatel uspět z povahy věci. Navrhovatel uplatňuje jako důvod neplatnosti volby kandidátů výhrady vůči výlučně osobnímu způsobu hlasování ve sněmovních volbách (a nejen v nich). Tato námitka by však nemohla být důvodem k vyslovení neplatnosti volby kandidátů, protože navrhovatel v ní nenamítá dílčí pochybení, ale zpochybňuje celostátně používaný způsob hlasování jako celek.

[17] Volební zákon přiznává občanu právo navrhovat neplatnost volby jen ve vztahu ke kandidátům zvoleným ve volebním kraji, kde mohl vykonat své aktivní volební právo.

Občan tak může napadnout volbu jednoho či více kandidátů např. z důvodu jejich individuálního excesu ve volebním procesu (pokud o sobě kandidáti třeba uváděli nepravdivé informace) anebo proto, že se v jejich případě projevila pochybení při sčítání a vyhodnocování odevzdaných hlasů (např. nebyly započteny preferenční hlasy, komise se dopustila matematické chyby při sčítání apod.).

[18] Širší aktivní legitimaci než občan má politická strana: ta je aktivně legitimována k podání návrhu vůči všem kandidátům zvoleným v krajích, kde také kandidovala, což může znamenat zpochybnění i všech zvolených kandidátů v celé republice. U jednotlivého občana však vystupuje do popředí ochrana jeho subjektivního aktivního volebního práva. Je tak nezbytné, aby argumentace návrhu podaného občanem směřovala proti konkrétním protizákonnostem souvisejícím s uplatněním jeho volebního práva. Sám navrhovatel však připustil, že nakonec ve volbách hlasovat mohl, a na svém volebním právu tak nebyl zkrácen.

[19] Nejvyšší správní soud již v minulosti zdůraznil, že pokud se podstata tvrzených důvodů neplatnosti volby kandidátů dotýká voleb na celostátní úrovni, vzniká tu nepoměr mezi procesním prostředkem daným občanovi a mezi limity pro rozhodování soudu. Zákon nepočítá s tím, že by v důsledku rozhodnutí soudu o neplatnosti volby všech poslanců zvolených ve volebním kraji mohly být vypsány nové volby do Poslanecké sněmovny pouze v jednom volebním kraji. Důvodnost návrhu lze proto zvažovat pouze ve vztahu ke konkrétním kandidátům. Pokud občan namítá důvody týkající se voleb jako celku, nemůže mu soud vyhovět, protože k tomu nemá procesní nástroj. Pouze v případě návrhu politické strany, hnutí nebo koalice, které kandidovaly ve všech volebních krajích, by soud mohl v konečném důsledku zpochybnit volbu i všech zvolených kandidátů v celé republice; jedině tehdy by se mohl zabývat i důvody majícími celostátní charakter (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2006, čj. Vol 5/2006-46, č. 944/2006 Sb. NSS, nebo navazující usnesení ze dne 29. června 2006, čj. Vol 50/2006-53, č. 945/2006 Sb. NSS).

[20] I když navrhovatel nemůže s námitkou uspět, pokládá soud za užitečné stručně se vyjádřit k jeho konkrétním tvrzením.

[21] Podle § 3 odst. 2 volebního zákona se *pro hlasování do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky mimo území České republiky vytvářejí zvláštní stálé volební okrsky při zastupitelských a konzulárních úřadech České republiky, s výjimkou konzulárních úřadů vedených honorárními konzulárními úředníky*.

[22] Navrhovatel ani netvrdí, že by byla porušena některá ustanovení volebního zákona a že by zastupitelský úřad postupoval protizákonně. Z volebního zákona neplyne, že by muselo být umožněno hlasování ve všech státech na více místech. Ostatně Česká republika ani nemá ve všech státech zastupitelský úřad, působnost některých zastupitelských úřadů je stanovena pro více států. Ani z navrhovatelova tvrzení, podle nějž na všech volebních lístcích byl uveden nepravdivý údaj o tom, že se *„hlasuje i v zahraničí na … konzulárních úřadech ČR“*, nelze dovodit porušení volebního zákona (natož v nutné intenzitě); bez kontextu nelze text označit ani za nesprávný.

[23] Soud nepopírá, že osoby hlasující v zahraničí mají při hlasování prakticky ztíženou situaci, neboť mohou hlasovat na omezeném počtu míst. Cestování a hlasování může být pro mnoho lidí obtížnější i kvůli pandemickým opatřením vydávaným při epidemii onemocnění covid-19. To však neznamená, že je toto nastavení protiprávní, či dokonce protiústavní, a že by do něj soud měl při přezkumu voleb zasahovat. Podle čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod mají občané právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. Podle čl. 21 odst. 3 Listiny je volební právo všeobecné a rovné a vykonává se tajným hlasováním, současně však platí, že *podmínky výkonu volebního práva stanoví zákon*. Ve věci, v níž se Nejvyšší správní soud zabýval volbami do Evropského parlamentu a v nichž (na rozdíl od voleb do Poslanecké sněmovny nebo volby prezidenta) nelze volit v tzv. zvláštních stálých volebních okrscích na zastupitelských úřadech ČR v zahraničí vůbec, mimo jiné vyslovil:

> „Právo volit je nepochybně jedním z nejdůležitějších politických práv. Hlasování v zahraničí na zastupitelských úřadech, které je možné v parlamentních volbách a při volbě prezidenta, je poměrně nové beneficium, na něž však občanům neplyne nárok z ústavního pořádku, a stejně tak ani z mezinárodního či unijního práva“ (bod 45 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. června 2019, čj. Vol 18/2019-13, č. 3907/2019 Sb. NSS).

[24] Tyto závěry lze vztáhnout i na navrhovatelem preferované korespondenční a elektronické hlasování. To v současnosti volební zákon neumožňuje a z ústavního pořádku nevyplývá aktivní povinnost státu tento způsob hlasování zajistit. Soudu nepřísluší vést úvahy *de lege ferenda* o tom, jaký mechanismus hlasování by byl vhodnější; to je úkolem zákonodárce.

K tvrzení, že každý hlas měl jinou váhu

[25] Navrhovatel uvádí, že nový zákon narušil volební systém v požadavku, aby jednoho poslance volil stejný nebo téměř stejný počet voličů. Veliké rozdíly podle krajů nelze rozhodně považovat za „téměř“ malé, což je názor i (alespoň některých) politologů.

[26] Ani s touto námitkou nemůže navrhovatel uspět. Jednak nepřináší žádnou konkrétní právní argumentaci, k níž by se soud mohl vyjádřit, jednak je jeho námitka předem neúspěšná z důvodů, které soud právě popsal u námitky proti osobnímu hlasování. Navrhovatel totiž uplatňuje jako důvod neplatnosti volby kandidátů výhrady vůči volebnímu systému na celostátní úrovni. Takovým námitkám by však soud nemohl vyhovět (i pokud by byly oprávněné) výrokem o neplatnosti volby konkrétních kandidátů v Ústeckém kraji, protože závěr o nesprávně nastaveném volebním systému by nutně ovlivnil *celostátní* výsledek voleb, tedy zejména vzájemné poměry mandátů pro jednotlivé kandidující strany. Navrhovatel jako občan však nemůže s úspěchem zpochybňovat celostátní výsledek voleb.

[27] Zákon nepočítá s tím, že by v důsledku rozhodnutí soudu o neplatnosti volby všech poslanců zvolených ve volebním kraji mohly být vypsány nové volby do Poslanecké sněmovny pouze v jednom volebním kraji. Důvodnost návrhu lze proto zvažovat pouze ve vztahu ke konkrétním kandidátům. Pokud občan namítá důvody týkající se voleb jako celku, nemůže mu soud vyhovět, protože k tomu nemá procesní nástroj, jak už uvedl výše.

K ochranným prostředkům dýchacích cest a ke ztotožnění voličů

[28] Soud nepřisvědčil ani navrhovatelově námitce, že byla porušena přímost volebního práva, protože komise ve Vídni žádala, aby voliči měli celou dobu zakrytu velkou část obličeje, a identifikovala je jen podle očí.

[29] Přímost volebního práva je zásadou, která má zaručit, že voliči mají bezprostřední vliv na obsazení volených orgánů. Zákon proto žádá, aby hlasovali sami (§ 19 odst. 1 volebního zákona: *Volič hlasuje osobně. Zastoupení není přípustné*), a nikoliv například prostřednictvím volitelů. Požadavek přímosti volebního práva tak má poněkud jiný obsah, než jaký mu připisuje navrhovatel: sleduje se jím to, aby voliči nemohli delegovat své volební právo na jiné osoby, které by pak hlasovaly v zájmu těchto voličů. Něčeho takového se navrhovatel neobává, spíše naznačuje, že kvůli nedostatečnému ztotožnění voličů ve volební místnosti nebylo jasné, kdo vlastně hlasoval. Tuto svou domněnku blíže nevysvětluje, soud ji však nepokládá za důvodnou.

[30] Nejvyšší správní soud považuje za přiléhavé závěry Krajského soudu v Brně (v rozsudku ze dne 27. října 2020, čj. 67 A 4/2020 - 121), na něž odkazuje Státní volební komise ve svém vyjádření a podle nichž

> „okrsková volební komise musí dohlédnout i na to, aby ve volbách hlasovali jen ti, kteří jsou k tomu oprávněni, a musí tak zkontrolovat totožnost voličů. Příslušný člen okrskové volební komise tedy musí porovnat fotografii na předloženém průkazu totožnosti s voličem, který průkaz předložil. Má-li volič zakrytý obličej rouškou takovým způsobem, že ho okrsková volební komise není schopna s fotografií ztotožnit, je jistě namístě vyzvat voliče k sejmutí roušky. Pokud tak volič neučiní, zcela oprávněně ho volební komise hlasovat nenechá, neboť nemá jistotu, že hlasuje ten, jehož průkaz totožnosti byl předložen. **Na druhou stranu v případě, že okrsková volební komise bez pochyby ztotožní voliče s fotografií na předloženém průkazu i přesto, že má roušku nasazenu, nemusí takového voliče k sundání roušky vyzývat** (*zvýraznění doplněno*)“.

[31] Nejvyšší správní soud se s citovaným právním závěrem rozsudku krajského soudu ztotožňuje; pro úplnost poznamenává, že ústavní stížnost proti němu byla odmítnuta (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 8. prosince 2020, sp. zn. I. ÚS 3147/20).

[32] Navrhovatel uvádí, že v Norsku a v Izraeli se rouška musí při příletu do země na chvíli sundat vždy; to není soudu známo. Z běžné zkušenosti při hlasování v ČR však soud ví, že někdy okrskové volební komise žádají o krátké sundání roušky, jindy ne. To, že komise ve Vídni žádala, aby si navrhovatel roušku ponechal, tak nesvědčí o porušení přímosti volebního práva, ale spíš o tom, že komise ztotožnila navrhovatele i s nasazenou rouškou.

[33] Soud přitom nemá žádné indicie o tom, že by právě komise ve Vídni trvala na ponechání roušky i v situaci, kdy by si nebyla totožností voliče jista. Naopak Velvyslanectví ČR ve Vídni sdělilo, že žádný zákaz sejmout si ve volební místnosti ochranu dýchacích cest stanoven nebyl, naopak komise dostala za úkol umožnit hlasování i případným voličům s nezakrytým obličejem. Navrhovatelovy obavy o to, zda komise dokázala dostatečně ztotožnit všechny hlasující, jsou tak spíše spekulativní.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud zamítl navrhovatelův návrh jako nedůvodný. Soud se neztotožnil ani s argumentací o protiústavnosti stávající zákonné úpravy.

[35] Soud dodává, že by nemohl nařídit ani doplňovací volby, ani opakování voleb, a stejně tak by nemohl uložit Státní volební komisi, aby vydávala jakékoli prohlášení. Nic takového zákon soudu neumožňuje.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 93 odst. 4 soudního řádu správního, podle nějž nemá v řízení ve věcech volebních žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Toto usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení na úřední desce Nejvyššího správního soudu (§ 93 odst. 5 věta druhá soudního řádu správního).

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu